

President, col·loca'm la dona

Jo sep Manel Bassols, exalcalde d'Anglès, és dels llestos. Volia que Convergència li agrais els serveis prestats, i quan Artur Mas va ser president, el 2010, li va demanar un càrrec, i un altre per a la seva esposa. Però no li ho va dir a cau d'orella, amb mitges paraules, quan estiguessin sols i lluny de mirades i testimonis comprometedors. No va seguir aquestes mínimes normes de prudència, sinó que li va enviar una carta de dues pàgines i mitja. Un document de paper, una prova física, una bomba de rellotgeria manipulada amb una imprudència espectacular. «Veig com es fan nomenaments a la Generalitat, a l'Ajuntament de Girona, al de Barcelona [...] de persones que no han desenvolupat una tasca en favor del país tan llarga i intensa» com la seva. Aquest personatge ha estat detingut dues vegades dins la investigació del 3%, suposadament, per haver pagat comissions a canvi d'obra pública. I entre els mèrits que acumula i pels quals justifica la petició d'una canongia, endoll o col·locació (i un altre per a la senyora, que era jutgessa però volia fer una pausa) s'hi troba la d'haver estat cap de campanya de Carles Puigdemont per a l'alcaldia de Girona. Hi havia confiança i se l'enduia al futbol, i això no és dolent, però no calia enviar tot seguit un correu electrònic al seu soci empresarial de Madrid mostrant l'esperança que el gest futbolístic serveixi per «entrar» a fer negocis amb l'Ajuntament gironí.

Hi va haver un temps, que va durar fins fa dos dies, en què aquestes relacions gaudien d'una aura de plena normalitat. Un cop assolit el poder es pagava la fidelitat dels que havien contribuït a arribar-hi, fossin manxaires del partit o pagadors de la campanya electoral. Encara es dona per fet que el canvi de govern implica el canvi d'un elevat nombre de càrrecs, que per alguna cosa són de nivell polític o «de confiança». Però fins i tot aquesta praxi es posa ara sota vigilància. Les regles del joc han canviat i avui s'exigeixen comportaments d'un rigor calvinista. Demanar que et contractin pel sol mèrit d'una vida de militància fa lleig. I presumir d'haver dut l'alcalde al futbol per poder-hi fer negocis posa en marxa investigacions policials. Fa set anys, data de la carta, ja era d'una absoluta imprudència demanar la recompensa per escrit, en paper i amb signatura. Només s'entén si l'autor creia que no feia res irregular, o si pensava que el poder dels seus era absolut i inatacable.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/03/15/president-collocam-dona/834633.html?utm_source=rss